

to ærede foregaaende Taler, at den høitærede Finantsminister bestemt vil modfatte sig dette Lovforslags videre Fremme. Med Hensyn til den sidste Bemærkning, som den ærede foregaaende Taler fremførte, skal jeg gjøre ham opmærksom paa, at den Forandring, der er foregaaet med Begyndelsen af det nu foreliggende Lovforslag, dog maaske har en anden Grund og en anden Betydning end den, som det ærede Medlem antydede. Saavidt jeg erindrer fra Forhandlingerne i det andet Thing, er Grunden til Forandringen den, at det ikke passede længere at sige, at kun for Fremtiden skulde Invaliderne have en Forhøielse af 20 pCt., og Hensigten med Forandringen var den at opnaa, at Invaliderne kunde faae Forhøielsen for hele indeværende Finantsaar, men dertil tror jeg, at Bestemmelsen i Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt i det andet Thing, ikke vilde give nogen Gjennemslutning.

Fischer: Læs § 5!

Formanden: Det ærede kongevalgte Medlem vil kunne faae Ordet senere.

Saale: Forøvrigt erkjender jeg fuldkommen med den høitagtede Minister og den ærede foregaaende Taler, at det er af stor Vigtighed, at Pensionsloven for Underklasserne bliver vedtagen; men det er jo ogsaa bekjendt nok, at saaledes som den nu er, kan den dog bruges, og det ærede Medlem, som talte sidst, vil vistnok tydelig erindre, at Sagen efter Vedtagelsen af Hærloven har været behandlet i Statsrevisionen, idet man der med Hensyn til de Stillinger, der ikke længere findes i Hær og Flaade, men ere omtalte i Pensionsloven, og omvendt med Hensyn til de Stillinger i Hær og Flaade, som nu findes, men som ikke ere omtalte i Pensionsloven, har havt Leilighed til at se, paa hvilken Maade Ministrene have stillet sig, og hvorledes de have indordnet de sidstnævnte Stillinger under den gjældende Pensionslov. Smidlertid skal jeg villig indrømme, at uagtet jeg nok tror, at den gjældende Lov kan bruges, kan der være god Grund til at ønske den forandret. Men paa den anden Side tror jeg ogsaa, der kan være Grund til ikke at forhaste sig dermed og ikke at foretage den ønskede Forandring, før Lovene om Hærens og Søværnets Ordning ere vedtagne, for at det ikke skal gaa med en ny Pensionslov saaledes, som det er gaaet med den gamle, at der bliver Stillinger og Grader i Hær og Flaade, som ikke findes i Pensionsloven. Det forekommer mig naturlig, at Vedtagelsen af en Pensionslov for Hær og Flaade gaar ikke forud, men snarere bagefter eller dog ialtfald kun jævnsides med Lovene om Ordningen af Hær og Flaade, og med Lovene om Lønningerne. Det forekommer mig fremdeles, at der i denne Sags Historie er Noget, som taler for Sagens Fremme og ikke saa-

ledes som den foregaaende ærede Taler mente, netop for det Omvendte. Jeg tror, at saaledes som Sagen blev tagen ifjor baade af Folkethinget og af Regjeringen, have Invaliderne Grund til at vente, at de kunne faae dette Tillæg snart, og at de kunne faae det allerede for indeværende Finantsaar, og det forekommer mig ogsaa, at der ved første Behandling i det andet Thing var Overensstemmelse imellem Ministeren og Thinget, hvad der endnu mere maatte bestyrke Invaliderne i den Tro, at denne lille Lov vilde kunne udtomme særskilt. Jeg tror derfor, at det maa blive en stor Skuffelse for Invaliderne, naar de erfare, at denne Lov idag er bleven forkastet, og derfor vil jeg meget anbefale, at dette ikke sker, og vil udtale det Ønske, at den høitagtede Minister ikke saa bestemt vil fastholde sin Vægring ved at hjælpe den frem.

J. Andersen: Jeg kan ligesom den sidste Taler være enig i, at det vist er af megen Vigtighed, at Underklassernes Pensionering ordnes; men paa den anden Side kan jeg ikke indse, hvad der kan være til Ginder for, at vi vedtage dette Lovforslag saaledes, som det nu foreligger, eller omtrent som det foreligger. Der staa vi ligeoverfor en Del Medborgere, der have offret deres Fjærlighed i Fædrelandets Tjeneste, og som uden mindste Skyld fra deres egen Side ere blever satte ud af Stand til at virke for deres Familiers Underhold. Skulde det ikke være muligt, at Lands-thinget skulde kunne lade sig bevæge til at vedtage dette Lovforslag. Vi kunde jo f. Ex. — og det kunde jeg godt være med til — vedtage det med en Tilføielse om, at det kun skulde gjælde for et længere eller kortere Lidsrum, alt som vi nu finde for godt. Jeg kunde saaledes forstaa, at man kunde vedtage Loven med en Bestemmelse om, at den kun skulde gjælde for dette Finantsaar eller det, vi kom ind i; men jeg kan ikke forstaa, at vi kunne forkaste den, thi jeg tror, at der, naar man hører, at Grunden dertil er den, at man vil have, at Invalidernes Pensionering skal følge med Lovforslagene om Hærens og Flaadens Ordning, er al Sandsynlighed for, at vi ikke kunne naae at faae Loven ud før henimod sidst i Sessionen. Er man af den Overbevisning, at Invaliderne virkelig trænge, kan jeg ikke forstaa, at man ikke vil give dem et ekstraordinært Tillæg ved denne lille Lov, og jeg kan ikke indse, hvorfor det ene absolut skal blive efter det andet. Hvis jeg kunde se, at vi derved vilde fremme Sagen en eneste Dag, kunde jeg forstaa det, men det er umuligt, jeg tror, at, hvad enten Resultatet bliver det ene eller det andet, saa bliver Sagen dog ikke bedre, og Invaliderne ville intet faae. Jeg er saaledes enig med det ærede Medlem i at anbefale, at vi dog vedtage Lovforslaget; vi kunne jo indføre saadanne Bestemmelser deri som den, det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) sagde være udtagne, vi kunne